

Η Τατιάνα Λύγαρη μιλά για το θεατρικό της... βαγόνι και για τις δυσκολίες που αντιμετώπισε

ΣΥΝΕΤΕΥΞΗ: ΣΤΕΛΛΑ ΚΑΠΠΑΤΟΥ

Οταν της ήρθε η ιδέα, ούτε η ίδια δεν πίστευε ότι θα τα καταφέρει. Δεν μετατρέπεις κάθε ημέρα ένα τρένο σε θέατρο και μάλιστα σε μία από τις πιο υποβαθμισμένες περιοχές της Αθήνας! Αλλά η Τατιάνα Λύγαρη δεν έχει μάθει να κάνει πίσω σε προκλήσεις.

Μας το απέδειξε ήδη μια φορά με το ανέβασμα της δόξασής «Άννας Καρένινα» (σε συνεργασία με το Αποθεματικό Θέατρο της Ρωσίας) και τίποτα δεν θα την εμπόδιζε να το επαναλάβει. Σχεδόν τρεις, λοιπόν, ζωντανές τις διηγήσεις της και κάπως γρήγορα η ίδια και κάποιος στην καινούργια περίοδότη.

Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Πώς ξεκίνησε η ιστορία με το τρένο και την παράσταση «Λαχτάρα για κερσόμαρα»;
«Όταν τελείωσε η «Καρένινα» είχα προτάσεις από διάφορους θεατρούς. Ωστόσο, παρ' ότι ήταν αρκετά δειλές, απουσία η ιδέα της «Ξεκρόστης» σε έναν άλλο θεατρού, αποφάσισα ότι, τελικά, θα ήταν μια πάρα πολύ καλή... περιπέτεια να συνεχίσω η Καλλιτεχνική Εταιρεία ΑΞΑΝΑ το έργο της. Από εκεί και πέρα όλα τα υπόλοιπα επιλύθηκαν λίγο-συν ταχέως».

Πότε άρχισαν τα δύσκολα;
«Από την αρχή! Η δουλειά ξεκίνησε δοκιμάζοντας με το θέατρο της Αγρονομίας Οικονομίας, της συνεργασίας, ένα μήνα πριν από τους κόποις τα δικαιώματα των εργαζομένων μαζί μας χωρίς αρκετά ψυχολογικά, ενώ παράλληλα συνειδητοποιούμε πόσο δύσκολο ήταν να βρούμε χώρο για να στεγαστεί η παράσταση. Απέναντι οι δύο δυσκολίες, όμως, οδήγησαν και στην ευτυχή έκβαση της υπόθεσης. Γιατί ακριβώς λόγω της δυσκολίας εξεικονήσε θέατρον μου ήρθε η ιδέα να χρησιμοποιήσουμε αληθινό τρένο, μια που η υπόθεση διαδρομολογείται σε βαγόνι τρένου. Από την άλλη, αυτό που ήταν πραγματικό μάγκο ήταν ότι κάθε φορά που παρουσιάζονταν ένα πρόβλημα, και πιστεύετε με ήταν πολλά, λυόταν, λες και κάποιος μας προστάτευε. Και τότε όλοι κοιτάγαμε προς τον ουρανό και λέγαμε: "Ευχαριστούμε, Ουστέινα..." Είχαμε πια το δικό μας φρένο-άγγελος».

Πώς καταφέρατε τον Ντανιέλ Ολμπρόζκι να αναγορευθεί;
«Ήταν, πράγματι, φοβερή έκκληση που ο Ολμπρόζκι δέχτηκε να έρθει στην Ελλάδα και να αναγορευθεί για πρώτη φορά στη ζωή του θέατρο. Γιατί, παρ' όλο που είχε κι άλλες προτάσεις στο παρελθόν για σπουδαία, ήταν μονίμως απασχολημένος. Η δική μας πρόταση τον βρήκε σε ένα μικρό διάλειμμα. Μόλις είχε τελειώσει την ταινία του Μιχαήλοφ και θα άρχιζε πρόβες στο Εθνικό Θέατρο της Βαρσοβίας. Αυτό που έπαιξε, πάντως, μεγάλο ρόλο ήταν πάλι... η Ουστέινα, που είχε να είναι μια από τις καλύτερές του φίλες».

Οικονομικά πώς μπορούσατε να αντεπεξέλθετε;
«Με χορηγίες από οργανισμούς, αλλά και ιδιώτες. Η συμβολή του ΟΣΕ, μέσω του Ταμείου Σπινός της Ευρωπαϊκής Ένωσης, σιγά σιγά καθορίστηκε. Γιατί, όπως καταλαβαίνετε, δεν μπορούί να επισκευαστεί ολόκληρη αμφοτεροκαμία από ιδιώτες! Μόνο τα αναγκαία που χρειάζονταν, γιατί το τρένο μας είναι του 1950, να ασφαλεί κανείς! Πιάνεται ότι χωρίς τον ΟΣΕ δεν θα ήταν εφικτό κάτι τέτοιο».

Λαχτάρα για... ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

«Μου αρέσει τα πράγματα που κάνω να έχουν την προσωπική μου σφραγίδα και καμαρώνω που είναι πρωτότυπα και με εμπνευστη»

Σε ένα θεατρικό ταξίδι με τρένο, φυσικά, μας παρασύρουν κάθε βρόδυ η Τατιάνα Λύγαρη και ο Ανδρέας Νάτογος

Ωστόσο, εμείς αναλάβαμε τη μεταφορά του τρένου σε θέατρο, αλλά και γενικότερα της περιοχής, δημιουργώντας μια κατάσταση που ευταροποιούσε».

Γιατί επιλέξατε το χώρο του Ρουφ;
«Καρ' ανάγκης έπρεπε ο χώρος να έχει σιδηροδρομικές γραμμές. Επιλέξαμε το Ρουφ, από το Σταθμό Λαρίσης, γιατί είναι πιο ήσυχη περιοχή και πολύ πιο απομακρυσμένη. Βέβαια, ενώ το φυσικό ντεκόρ μας έκανε, τα προβλήματα ήταν πολλά. Μην ξεχνάμε ότι δημιουργήσαμε θέατρο στο πουθενά. Σε μια περιοχή υποβαθμισμένη του κέντρου της Αθήνας, χωρίς καμία υποδομή, ακόμα και στα βασικά,

δηλαδή φως, νερό, τηλεφώνο».

Δηλαδή, το τρένο αυτή τη στιγμή ανασυντηρείται;
«Από εδώ και πέρα στρατεύομαστε αποκλειστικά στη συντήρηση. Και βέβαια, για να κάνουμε τα εισιτήρια που θα έκανε ένα κανονικό θέατρο σε τρεις ημέρες θέλαμε ένα μήνα, γιατί οι θέσεις που έχουμε είναι μόλις 55. Δεν είχαμε τις άδειες η Πολιτεία να είναι συνεχώς ανοιχτές, αλλά, όταν από που προτείναμε είναι κάτι καινούργιο και ενδιαφέρον και δεν μπορεί ex ten παραγμάτων να έχει την πλήρη προσέλευση του κόσμου, καλό είναι η Πολιτεία να σε βοηθάει. Είμαστε καινούργια ομάδα ακόμα. Εί-

πα, όμως, με τη σοβαρότητα, την εμπειρία και την προσιτότητα που έχουμε επιδειξει μέχρι σήμερα, να κερδίσουμε την προσοχή της...»

Έχετε σχέδια να συνεχίσετε το τρένο το ταξίδι τους;
«Ναι. Δεν θα ήθελα να λάβω η ιστορία αυτή άδοξα. Θα ήθελα το τρένο να ταξιδεύει σε κάποιες πόλεις της Ελλάδας και του εξωτερικού. Ήδη έχει πολλές προτάσεις, αλλά χρειάζομαστε τη βοήθεια της Πολιτείας, γιατί το ταξίδι του τρένου δεν μπορεί να γίνει από ιδιώτη. Και το πρόβλημα δεν είναι μόνο οικονομικό αυτή τη φορά, αλλά είναι κυρίως θέμα μεταφοράς. Γιατί δεν είναι τα σιδηρικά, που τα φορτώνεις

στα φορτηγά και φεύγεις. Είναι ένα ολόκληρο τρένο, που δεν μπορεί να ταξιδεύει από μόνο του στις διάφορες διοικητικές γραμμές».

Τελικά, θα συνεχίσετε το ήμισυ-λόγιο της ΑΞΑΝΑ;
«Νομίζω ότι μέχρι στιγμής ακολουθώ τους στόχους και τα όνειρά μου, βιώνοντας στα πράγματα που κάνω την προσωπική μου σφραγίδα. Και καινούργιο που κάνει πρόγραμμα πρωτότυπα και καινούργια. Μπαίνει να έχω πάντα έμπνευση και δύναμη. Αλλά και αν στα γέφυρα δεν θα διατίνα να απασχοληθώ κάποιο μόνο ως ηθοποιός, γιατί να αποχρηματώ, μέχρι να μου ξεναθήσει η έμπνευσή!»

Η Θάλια Προκοπίου, σε σκηνή από την παράσταση «Βαλς Εξισισίων» της Ελένης Πέγκα

ΘΕΑΤΡΟ ΤΟΥ ΝΟΤΟΥ Χορεύοντας «Βαλς Εξισισίων»

Οταν ένας κάποιος κλέβει, ένας νέος ανοίγει! Από σημαίνει και στο θέατρο «Απόρη». Το «Βαλς Εξισισίων», το έργο της Ελένης Πέγκα, που αναβάνει για ακόμα μία φορά στην κεντρική σκηνή του θεάτρον για δέκα μόνο παραστάσεις.

Αν, λοιπόν, δεν προλάβετε να δείτε αυτή την εξαιρετική παράσταση οι σπουδαίοι Γιάννη Χατζηρόδο και Έφη Θεοδόδο, δεν έχετε παρά να βρεθείτε στο θέατρο «Απόρη» και να γνωρίσετε την Γιάννη Κωνσταντίνου - Κώστα Γιαννίδη. Μια παράσταση αφιερωμένη στη ζωή και το έργο του μεγάλου συνθέτη, που στις αρχές του αιώνα συνέθετε μουσική από τα αρτοποιήματα του νεότερου ελληνικού τραγουδιού, αλλά και της σύγχρονης ελληνικής κλασικής μουσικής. Το ίδιο το έργο είναι μια διαδοχική ελεγεία για τη ζωή και το θάνατο, αλλά και για τη θεαματικότητα. Ένας φόρος τιμής, όπως λέ-

νε και οι συνθέτες της παράστασης, από τη νέα γενιά στη φυσική ενγένεια ενός κόσμου, που άρχισε για πόνη.

Η παράσταση είναι πλημμελώς από τη μουσική και Γιάννη Κωνσταντίνου και τα τραγούδια του Κώστα Γιαννίδη, που αποδόθηκαν ζωντανά από τους ηθοποιούς και πανεπιλή ορχήστρη. Μια συνεργασία του θεάτρον «Απόρη» και του ΔΗΠΘΕ Βόλου. Ένα έργο, στο οποίο τα φωνητικά κοστούμια, η μουσική, αλλά και οι ηθοποιοί μας μεταφέρουν νοσταλγικά σε μια άλλη εποχή. Σε μια εποχή γρήγορη οριστικά, που ήταν γενναία μουσική μέσα από το έργο που άνοιξε. Στην παράσταση παίζουν οι ηθοποιοί Μελίνα Μέλτα, Νίκος Φαφούρι, Κώστας Ζαχαράκης, Θάλια Προκοπίου. Το σενάριο είναι του Βαλντενίνο Μαργιόνα και τα κοστούμια της παράστασης του Νίκου Νικολαΐδη

Α. Κ. Κ. Κ. Κ.